

Sygn. akt VI Ka 751/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz (spr.)

Sędziowie: SO Anita Jarząbek - Bocian

SR Małgorzata Nowak - Januchta

protokolant: p.o. protokolant sądowy Aneta Gąsowska

przy udziale prokuratora Gabriela Żuławskiego

po rozpoznaniu dnia 12 listopada 2015 r. w W.

sprawy A. T., syna A. i D. z domu W. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 116 ust. 3 Ustawy z dnia 04/02/1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w W.

z dnia 5 grudnia 2014 r. sygn. akt IV K 863/12

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę przekazuję Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w W. do ponownego rozpoznania.

SSO Anita Jarząbek – Bocian SSO Maciej Schulz SSR del. Małgorzata Nowak - Januchta

VI Ka 751/15

UZASADNIENIE

A. T. został oskarżony o to, że w dniu 18 maja 2012 roku w W. na terenie targowiska (...) przy ul. (...) wprowadził do obrotu oferując do sprzedaży towar w postaci 39 sztuk nielegalnie wydanych płyt DVD z filmami, rozpowszechniając w ten sposób cudzy utwór w postaci wydań nielegalnie zwielokrotnionych, czyniąc sobie z powyższego stałe źródło dochodów, czym działał na szkodę dystrybutorów (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z .o.o., (...) Sp. z .o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. tj. o czyn z art. 116 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. wyrokiem zaocznym z dnia 5 grudnia 2014 roku w sprawie IV K 863/12 orzekł:

1. oskarżonego A. T. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 18 maja 2012 roku w W. na terenie targowiska (...) przy ul. (...) wprowadził do obrotu oferując do sprzedaży towar w postaci 39 sztuk nielegalnie wydanych płyt DVD z filmami, rozpowszechniając w ten sposób cudzy utwór w postaci wydań nielegalnie zwielokrotnionych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o., cdp.pl (...) z o.o., (...) Sp. z o.o. tj. uznał go za winnego popełnienia czynu z art. 116 ust.1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych i za

tak opisany i zakwalifikowany czyn na podstawie art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych skazał go i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniu 18 maja 2012 roku i uznał mu w ten sposób 2 stawki dzienne kary grzywny za uiszczone;

3. na podstawie art. 121 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i nakazał zniszczenie dowodów rzeczowych: nr 1,2, 5, 14, 19 i 20 z wykazu Drz (...);

4. na podstawie art. 100 k.k. w zw. z art. 121 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i nakazał zniszczenie dowodów rzeczowych: nr 3,4, 6-10,12,13,16,18,21-24 z wykazu Drz (...);

5. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił prokuratorowi dowody rzeczowe nr 11, 15 i 17 z wykazu Drz (...);

6. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty i ponoszenia pozostałych kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku poprzez uznanie, że pokrzywdzony spółka (...) Sp. z o.o. nie złożyła skutecznie wymaganego prawem wniosku o ściganie oskarżonego, podczas gdy taki wniosek został złożony. Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zainicjowana apelacją prokuratora kontrola instancyjna prowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji. W ocenie Sądu Odwoławczego, postępowanie karne w niniejszej sprawie od początku było obarczone błędami i wadliwymi decyzjami. Odnosząc się do treści zarzutu zawartego w akcie oskarżenia stwierdzić należy, że oskarżyciel publiczny w oparciu o zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego materiał dowodowy podejmuje subiektywną ocenę w zakresie kwalifikacji prawnej czynu. Prokurator był zatem uprawniony do zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 116 ust. 3 ustawy o prawie autorskim i prawie pokrewnym, zaś Sąd Rejonowy dochodząc do wniosku, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona art. 116 ust. 1 w/w ustawy zobowiązany był do zwrócenia się do ujawnionych pokrzywdzonych o złożenie oświadczenia czy składają wniosek o ściganie, o którym mowa w art. 122 w/w ustawy. Zwłaszcza, iż jak już wypowiedział się w postanowieniu z dnia 18 lipca 2013 roku tutejszy Sąd Okręgowy wniosek o ściganie jest elementem, który nie jest trwałą przeszkodą do prowadzenia postępowania i może być uzupełniony przez Sąd w każdym czasie i w każdym stadium toczącego się postępowania. W dniu 11 września 2013 roku zgodnie z zarządzeniem Sądu Rejonowego (...) Sp. z o.o. złożyła wniosek o ściganie i ukaranie sprawcy, dołączając odpis z KRS ze stanu na dzień 12 września 2013 roku, w którym w dziale 2 zawarto informację, że do składania oświadczeń woli w imieniu spółki upoważniony jest członek zarządu działający łącznie z prokurentem (k.119). Pod wspomnianym wnioskiem o ściganie podpis złożył wyłącznie Prezes Zarządu M. T., a zatem oświadczenie woli obarczone było brakiem formalnym w postaci podpisu prokurenta – nieuzupełnionym mimo zarządzenia z dnia 23 maja 2014 roku (k. 132). Nie doszło wówczas do skutecznego złożenia wniosku o ściganie i ukaranie sprawcy. Z kolei, w dniu 18 września 2014 roku adw. P. K. złożył wniosek o zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody w całości wyrządzonej pokrzywdzonym przez niego reprezentowanym, na co dołączył pełnomocnictwo z dnia 9 grudnia 2013 roku podpisane przez Prezesa Zarządu M. T. oraz odpis KRS ze stanem na dzień 31 października 2014 roku, w którym w rubryce dotyczącej organów uprawnionych do reprezentowania podmiotu wskazano, że do składania oświadczenia woli w imieniu spółki upoważniony jest każdy członek zarządu samodzielnie (k. 165). Zatrzymując się w tym miejscu, odmówić należy racji prokuratorowi, że doszło do złożenia w sposób prawidłowy wniosku o ściganie i ukaranie sprawcy przez (...) Sp. z o.o. na etapie postępowania sądowego w I instancji. Na dzień składania wniosku o ściganie zgodnie z odpisem KRS wymagany był również podpis prokurenta co nie zostało uzupełnione, a pełnomocnik poza wnioskiem o naprawienie szkody nie dostarczył wniosku o ściganie

i ukaranie sprawcy spełniającego wymogi zawarte w KRS na dzień jego składania. Przy czym pełnomocnik nie został wezwany do uzupełnienia tegoż braku, co należało uczynić wobec nieważności uprzedniego wniosku.

Nieprawidłowość formalna wniosku dostrzeżona została przez Sąd Rejonowy i skutkowałą wyeliminowaniem z opisu czynu pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o., z którym to rozstrzygnięciem nie można się zgodzić. Wyjaśnienia przy tym wymaga, że złożenie wniosku o ściganie jest czynnością procesową, której dokonać można na każdym etapie postępowania, ustawa nie przewiduje w tym wypadku terminu zawitego. Kierując się powyższym stanowiskiem oraz uwzględniając treść apelacji prokuratora, Sąd Okręgowy zobowiązał pełnomocnika (...) Sp. z o.o. do złożenia prawidłowego oświadczenia czy oskarżyciel posiłkowy składa wniosek o ściganie w przedmiotowej sprawie. W dniu 2 listopada 2015 roku pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. złożył w sposób prawidłowy wniosek o ściganie i ukaranie A. T. (k. 245). Poza sporem pozostaje, że złożenie przedmiotowego wniosku na etapie postępowania odwoławczego jest skuteczne i wiążące. To z kolei, rodzi konieczność ponownej analizy niniejszej sprawy z uwzględnieniem przez Sąd Rejonowy zgłoszenia wniosku o ściganie i żądanie o naprawienia szkody przez (...) Sp. z o.o. Przy czym podkreślić należy, że z uwagi na zakaz zawarty w art. 454 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy nie mógł dokonać modyfikacji zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie w ramach przypisanego oskarżonemu czynu także szkody wyrządzonej na rzecz (...) Sp.z.o.o. Stanowisko powyższe znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2015 roku w sprawie II KK 183/14, w którym to wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że: „zgodnie z art. 454 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji (lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie). Nie chodzi przy tym jedynie o formalne rozstrzygnięcie uniewinniające sprawcę, ale także o pominięcie w opisie czynu przypisanego sprawcy w wyroku skazującym tych fragmentów zachowań, które w ramach czynu ciągłego zostały mu pierwotnie zarzucone w akcie oskarżenia”

Ponownie badając niniejszą sprawę Sąd I Instancji winien mieć na uwadze wywody zawarte w przedmiotowym uzasadnieniu i konieczność ponownego procedowania z uwzględnieniem szkody wyrządzonej na rzecz wspomnianej spółki.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

SSO Anita Jarząbek-Bocian SSO Maciej Schulz SSR Małgorzata Nowak-Januchta